

Arrest

nr. 137 780 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shiraz. U bent taxichauffeur. Na afloop van de presidentsverkiezingen heeft u deelgenomen aan verscheidene betogingen die plaatsvonden in Shiraz. Op 25/11/1389 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 14 februari 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u tijdens een dergelijke betoging opgepakt. U werd een week vastgehouden, waarna u na het schrijven van een beloftebrief op borg vrijkwam. Uw vader gaf een huis als onderpand. Er werd gesteld dat u zich in de toekomst nog moest aanbieden bij een rechtbank. U heeft hiervan echter nooit meer iets vernomen. Korte tijd na uw vrijlating

kwam u tijdens een taxirit in contact met pastoor F. (...). Hij sprak met u over religie en nodigde u uit om deel te nemen aan de bijeenkomsten van zijn katholieke huiskerk. U ging op deze uitnodiging in en begon de huiskerk te frequenteren. Samen met enkele andere gelovigen kwam u er samen om te bidden en om voor te lezen uit de Bijbel. Na verloop van tijd werd u gedoopt. Op 18/06/1390 (9 september 2011), toen u de kerk sinds ongeveer twee à drie maanden frequenteerde, werd pastoor Fathi opgepakt. U vernam dit nieuws via een medegelovige. Deze laatste gaf u het advies zo snel mogelijk te vluchten. Op zijn laptop had pastoor F. (...) immers een namenlijst van de gelovigen opgeslagen waardoor deze snel konden worden geïdentificeerd. Diezelfde dag nog dook u onder in de tuin van uw neef, die eveneens in Shiraz woonde. Tijdens uw verblijf aldaar vernam u dat de Iraanse autoriteiten een inval hadden gedaan in uw taxibedrijf en in uw ouderlijke woning. Daarbij werden uw computer en laptop meegenomen. In diezelfde periode werd ook uw vader kort meegenomen voor ondervraging. Hierop besloot u te vluchten. Op 3 oktober 2011 vroeg u in België asiel aan. Na uw aankomst in België begon u zich voor het protestantisme te interesseren en werd u volgeling van de Perzische Kerk Kores. Binnen deze kerk werd u opnieuw gedoopt. U gaf tot slot nog aan geen contact meer te onderhouden met uw ouders en zussen. Vanwege uw bekering wensden zij geen contact meer met u. U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten neer: uw mellikaart (nationale kaart), uw studentenkaart, uw militaire dienstkarte, vijf diploma's, een document afgeleverd voorafgaand aan de uitreiking van uw mellikaart, een leerboekje van de Kerk van Kores, een dvd met algemene informatie en een doopakte.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooraleerst dient erop gewezen te worden dat u bij de registratie van uw asielaanvraag in 2011 een andere identiteit opgaf dan heden voor het Commissariaat-generaal. U beweerde wat dit betreft dat u destijds uw echte naam, i.e. A. N. S. (...), niet had vermeld maar een verkorte variant ervan, zijnde A. S. (...). Ook wijzigde u heden uw geboortedatum (30/06/1359 in plaats van het eerder geregistreerde 28/06/1359). U verklaarde dat u in het verleden bang was geweest om uw juiste gegevens door te geven aangezien uw leven in gevaar was en omdat u vreesde dat met uw verklaringen niet vertrouwelijk zou worden omgegaan. U bracht eveneens aan dat u destijds de Belgische wetgeving niet kende (CGVS I p. 2). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Er dient immers benadrukt te worden dat op een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure en dit vanaf het begin van de asielprocedure. De vaststelling dat u dit niet deed ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling staat, wordt bijkomend bevestigd door het feit dat het, gelet op de vrij korte duur van uw illegale reis van Shiraz tot België – u vertrok in Shiraz op 16 september 2011 en u kwam in België aan op 2 oktober 2011 (i.e. ongeveer twee weken, waarvan u een zestal dagen ter plaatse in Edirne verbleef) weinig waarschijnlijk is dat u de etappe van de Iraans-Turkse grens in Sero tot de Turkse stad Van, i.e. een traject van minstens 200 kilometer in een bergachtig landschap, te voet zou afgelegd hebben, zoals u beweerde (CGVS I p. 10-11; verklaring DVZ, vraag 35).

Betreffende uw vluchtmotieven, haalde u vooreerst aan dat u had deelgenomen aan een betoging op 25/11/1389 (14 februari 2011), naar aanleiding waarvan u werd gearresteerd. U kwam vrij op borg. Aangaande deze arrestatie bracht u evenwel geen enkel bewijs aan. Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat van de borgstelling bewijs kan worden verwacht. Hieruit blijkt namelijk onder meer dat de eigendomsakte na de borgstelling steeds wordt teruggegeven aan de eigenaar, met hierop een vermelding van de borgstelling. In strijd met deze informatie beweerde u dat er geen bewijs van deze borgstelling werd afgeleverd (CGVS I p.13). Dat u geen bewijzen neerlegde van uw beweerde aanhouding en van de door uw ouders neergelegde borg, hoewel dit redelijkerwijs kan worden verwacht en hoewel uw ouders er reeds voor zorgden dat u in België over uw in Iran achtergebleven identiteitsdocumenten kon beschikken (CGVS I p. 9-10), ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw beweerde arrestatie.

Naast een gebrek aan bewijs werd vastgesteld dat u onvoldoende geïnformeerd bleek te zijn over de gevolgen van uw beweerde arrestatie. Zo wist u niet eens of er sedert uw vertrek uit Iran naar uw ouderlijke woning oproepingen werden verstuurd om u aan te bieden bij de rechtbank (CGVS I p. 14; CGVS II p. 17). U wist evenmin of het huis van uw vader, dat als borg had dienst gedaan, ondertussen door de autoriteiten in beslag was genomen, aangezien u zich al geruime tijd niet meer bij de autoriteiten had aangemeld (CGVS I, p. 14). Uw bewering daarbij dat u van uw rechtstreekse familie geen informatie kan bekomen daar zij met u gebroken hebben na uw bekering (CGVS I p. 4-5) is ontoereikend. Zoals verderop zal blijken, kan er aan uw bekering en de hieraan verbonden problemen geen geloof gehecht worden en bovendien blijkt dat u sinds uw verblijf in België dankzij de hulp van

onder meer uw ouders verschillende in Iran achtergebleven (identiteits)documenten kon verkrijgen (CGVS I p. 9-10). Deze gegevens ontkrachten dan ook op fundamentele wijze uw bewering dat uw familie onwillig zou zijn om u te helpen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u de door u beweerde arrestatie op 25/11/1389 geenszins aannemelijk heeft weten te maken.

Ook aan uw bekering in Iran tot het katholicisme kan niet het minste geloof gehecht worden. U beweerde dat u Farshid Fathi enige tijd na uw arrestatie d.d. 25/11/1389, i.e. 14 februari 2011, leerde kennen en dat hij u aanzette om zijn huiskerk te bezoeken, hetgeen u ook effectief deed. U beweerde voorts dat Fathi u waarschijnlijk op 22/4/1390 (13 juli 2011) doopte en dat hij op 18/6/1390 (9 september 2011) werd gearresteerd (CGVS I p. 15-16). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat Farshid Fathi reeds op 26 december 2010, i.e. enkele maanden vóór uw arrestatie, werd opgepakt en dat hij sindsdien op zijn minst een jaar in eenzame opsluiting zat. In het licht van deze informatie kan er bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u zich dankzij Fathi voor het christendom begon te interesseren en dat u naar aanleiding van zijn arrestatie Iran diende te ontvluchten.

Dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt bijkomend bevestigd door een tweetal ongerijmdheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo is het in het licht van de vervolging van huiskerkgangsters door de Iraanse autoriteiten (cf. informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt) weinig waarschijnlijk dat pastoor F. (...), die u als klant van uw taxibedrijf leerde kennen, het enorme risico zou genomen hebben om u uit te nodigen in zijn huiskerk nadat u één keer tijdens een taxirit – het was de eerste maal dat u hem vervoerde – over de Koran en over Jezus had gediscussieerd (CGVS I p. 15-16). Verder verklaarde u dat u op de vlucht sloeg nadat u door een medegelovige werd verteld dat pastoor F. (...) was gearresteerd en dat alle medegelovigen dienden te vluchten. U beweerde dat deze persoon zelf nog contact had gehad met F. (...) na diens arrestatie. Hoe dit echter kon gebeuren, wist u niet te vertellen (CGVS I p. 16). Het is echter totaal onaannemelijk dat F. (...) er na zijn arrestatie in geslaagd zou zijn om een medegelovige persoonlijk van zijn arrestatie op de hoogte te brengen en hem tot vluchten aan te zetten.

Tot slot bleek u onwetend te zijn over de concrete gevolgen van F.'s (...) arrestatie voor u en uw entourage. U wist niet door welke instantie uw vader werd gearresteerd, op welke wijze deze aanhouding had plaatsgevonden en wat er tijdens uw vaders aanhouding met hem was gebeurd. Voorts wist u niet met zekerheid of er bij de huiszoeking in de woning van uw ouders al dan niet zaken in beslag waren genomen. U kende evenmin de volgorde van de verschillende door de autoriteiten uitgevoerde huiszoekingen: zo wist u niet of de autoriteiten eerst in uw winkel of eerst in de woning van uw ouders een huiszoeking hadden verricht. Tot slot moest u het antwoord schuldig blijven op de vraag of uw secretaresse, die tijdens de huiszoeking in uw winkel aanwezig was, door de autoriteiten werd ondervraagd of niet. U stelde hier ook geen vragen over (CGVS I p. 7-9, CGVS II p. 15). Nochtans gaf u aan dat uw neef, bij wie u ondergedoken leefde en met wie u vanuit België contact onderhoudt, van de acties van de autoriteiten getuige was (CGVS I p. 8; CGVS II p. 15). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw familieleden zouden hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw problemen en u deze problemen van uw familieleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw beweerde vluchtmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Met betrekking tot uw bekering tot het protestantisme in België – u sloot zich aan bij de Kerk van Kores en legde hiervan een aantal documenten neer – kan er nog opgemerkt worden dat uw kerkbezoek eerder beperkt is. U verklaarde enkele keren naar katholieke kerken gegaan te zijn omdat u nog geen protestantse kerk in het Antwerpse gevonden had (CGVS II p. 3); overigens zocht u uit tijdsgebrek slechts tijdens de twee maanden voorafgaand aan uw gehoor op het Commissariaat-generaal naar een (bij voorkeur Iraanstalige) kerk (CGVS II p. 7). Gelet op het feit dat u op het moment van uw gehoor op het Commissariaat-generaal al ongeveer 2,5 jaar in België verbleef, ondermijnt het loutere feit dat u nog geen protestantse kerken in het Antwerpse gevonden had waardoor u zich genoodzaakt zag om af en toe naar een katholieke kerk te gaan de diepgang en de ernst van uw beweerde protestantse geloofsovertuiging aanzienlijk. Dit blijkt tevens uit het feit dat, ondanks uw

bewering dat u zich al meerdere jaren verdiept in het christendom, uw geloofskennis bijzonder beperkt blijkt te zijn. Zo verklaarde u verkeerdelijk dat er binnen het protestantisme zeven sacramenten bestaan (CGVS II p. 8). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat er in het protestantisme slechts twee sacramenten zijn. U bleek evenmin te weten dat er verschillende strekkingen bestaan binnen het protestantisme en wist niet tot welke strekking binnen het protestantisme uw kerk behoorde (CGVS I p. 20). Het loutere feit dat u beweerde dat uw protestantse geloofsgenoten u aanleerden dat er zeven sacramenten zouden zijn terwijl er slechts twee zijn en dat u niet wist tot welke protestantse strekking uw kerk behoort ondermijnt reeds uw beweerde interesse voor het protestantisme. Verder wist u niet waarvoor "witte donderdag" en "palmzondag" staan (CGVS II p. 10). Voorts verwarde u aanvankelijk Pasen met Kerstmis en dateerde u Pasen verkeerd, terwijl deze feestdag slechts negen dagen voor uw tweede gehoor had plaatsgevonden (CGVS II p. 3). Overigens komt het erg bevreemdend over dat u op de vraag hoe Pasen gevierd wordt meteen aan de typische paasdecoratie (met name konijnen en paaseieren) dacht, maar dat u hierbij niet kon vertellen hoe Pasen religieus wordt gevierd (CGVS II p. 2). Daarnaast kende u verscheidene parabels (de barmhartige Samaritaan, de tien maagden, de wijngaardenier, de verloren zoon) niet, wist u niet wie Paulus of Herodes waren, had u nog niet gehoord van het wonder van Kanaän, kon u slechts weinig vertellen over de door Jezus ondergane beproevingen door de duivel, wist u niet of Pontius Pilatus en Christus elkaar ooit hebben ontmoet en wist u evenmin waarom Pilatus Jezus uiteindelijk liet kruisigen (CGVS I p. 21-23; CGVS II p. 8-10). Dit alles wijst op een omvangrijk gebrek aan kennis. Bovenstaande bevindingen zetten de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom fundamenteel op de helling. Gelet hierop kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw geloof wenst uit te dragen (CGVS II p. 10-12). Bijgevolg blijkt uit niets dat uw beweerde interesse voor het christendom een openbaar karakter zou hebben en dat de Iraanse autoriteiten deze beweerde interesse bij terugkeer naar Iran zouden te weten kunnen komen. Uit niets blijkt dan ook dat u ten gevolge van deze beweerde interesse bij een eventuele terugkeer ook maar enig risico op vervolging of op ernstige schade zou kunnen lopen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw mellikaart, uw studentenkaart, uw kaart aangaande de dienstplicht, uw vijf diploma's en het document dat u heeft verkregen voor de uitreiking van uw mellikaart leveren geen informatie over de motieven die door u werden aangehaald. De dvd die u aanbracht bevat daarbij, zoals u zelf aangaf, informatie van algemene aard die geenszins betrekking heeft op u persoonlijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verder gaat verzoekende partij in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht zij deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt niet akkoord te gaan met de verwerping van haar asielaanvraag vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst en vervolgens een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas, wijst de Raad er vooreerst op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Door het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas zijn dergelijke objectieve vaststellingen die de erkenning van de status van vluchteling rechtvaardigen niet aanwezig.

2.2.4.1. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing bemerkt dat verzoekende partij bij de registratie van haar asielaanvraag in 2011 een andere identiteit opgaf dan heden voor het Commissariaat-generaal en tevens heden haar geboortedatum wijzigde, verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift naar de door haar gegeven verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, waar zij stelde dat zij uit vrees handelde en dat zij niet zeker was of zij de Belgische asielinstanties kon vertrouwen. Bij haar aankomst in België dacht verzoekende partij nog steeds dat zij een gevaar liep, waardoor zij gearzeld heeft om haar volledige identiteitsgegevens door te geven. Dit kan haar evenwel niet kwalijk worden genomen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaftte uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat haar verklaring dat zij in het verleden bang was geweest om haar juiste gegevens door te geven aangezien haar leven in gevaar was en omdat zij vreesde dat met haar verklaringen niet betrouwbaar zou worden omgegaan niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor het opgeven van een andere identiteit. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Immers, op een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, rust de verplichting om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure en dit vanaf het begin van de asielprocedure.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing tevens bemerkt dat het, gelet op de vrij korte duur van de illegale reis van verzoekende partij van Shiraz tot België, weinig waarschijnlijk is dat zij de etappe van de Iraans-Turkse grens in Sero tot de Turkse stad Van, een traject van minstens 200 kilometer in een bergachtig landschap, te voet zou afgelegd hebben. Verzoekende partij laat deze laatst vermelde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij reeds ernstig ondermijnd.

2.2.5.1. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen enkel bewijs aanbracht van haar arrestatie na haar deelname aan een betoging op 25/11/1389 (14 februari 2011), dit terwijl verzoekende partij vrijkwam op borg en uit de beschikbare informatie blijkt dat van de borgstelling bewijs kan worden verwacht, herhaalt verzoekende partij haar verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat haar nationale autoriteiten niet dergelijk document hebben opgesteld en aan haar of aan haar vader hebben gegeven. Volgens verzoekende partij verwijst verwerende partij ten onrechte naar het feit dat het bewijs van de borgstelling steeds door de Iraanse autoriteiten wordt gegeven en betekent deze algemene regel niet dat er geen uitzonderingen kunnen zijn.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich met bovenstaand betoog beperkt tot het herhalen van haar verklaringen desbetreffend, hetgeen evenwel niet van aard is om het aangaande motief van de bestreden beslissing te ontkrachten. Immers komt het verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat in Iran de eigendomsdocumenten steeds worden teruggegeven nadat akte werd genomen van de inzage hiervan, in de registers van het kadaster. Voor de autoriteiten volstaat de inschrijving in de registers van het kadaster als bewijs van de borg. Op de eigendomsakte zelf komt een specifieke vermelding te staan dat de eigendom werd ingebracht als borg en ook wordt er een stempel op aangebracht (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1). Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. Derhalve kan haar blote bewering dat zij een uitzondering zou zijn en dat na de borgstelling de eigendomsakte niet zou zijn teruggegeven, met hierop de vermelding van de borgstelling, geenszins overtuigen. Ten slotte kan door de Raad niet worden ingezien en wordt evenmin door verzoekende partij duidelijk gemaakt wat het mogelijk nut zou zijn om de borgstelling door de Iraanse autoriteiten op niet correcte wijze toe te passen.

2.2.6.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij onvoldoende geïnformeerd bleek te zijn over de gevolgen van haar beweerd arrestatie, geeft verzoekende partij aan dat de banden met haar land van herkomst verbroken zijn omdat zij omwille van haar bekering door haar familie niet meer als een familielid beschouwd wordt. De spanningen tussen verzoekende partij, haar familie en haar autoriteiten maken haar contacten met haar land van herkomst zeer moeilijk waardoor zij niet aan informatie kan geraken in verband met de gevolgen van haar arrestatie.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich wederom beperkt tot het herhalen van de door haar gegeven uitleg op het Commissariaat-generaal. De Raad wijst verzoekende partij erop dat in de bestreden beslissing door verwerende partij wordt opgemerkt dat de verklaring van verzoekende partij dat zij van haar rechtstreekse familie geen informatie kan bekomen daar zij met haar gebroken hebben na haar bekering geenszins kan overtuigen. Immers kan, zoals ook in onderhavig arrest bevestigd wordt, aan de bekering van verzoekende partij en de hieraan verbonden problemen geen geloof gehecht worden en bovendien kon verzoekende partij sinds haar verblijf in België dankzij de hulp van onder meer haar ouders verschillende in Iran achtergebleven (identiteits)documenten verkrijgen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 13/03/2014, p. 9-10). Het louter herhalen van diezelfde uitleg volstaat geenszins om desbetreffend motief van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Waar verwerende partij stelt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij F. F. enige tijd na haar arrestatie d.d. 25/11/1389 (14 februari 2011) heeft leren kennen, dat deze haar aanzette om zijn huiskerk te bezoeken, dat F. haar waarschijnlijk op 22/4/1390 (13 juli 2011) doopte en dat hij op 18/6/1390 (9 september 2011) werd gearresteerd, daar uit de beschikbare informatie blijkt dat F. F. reeds op 26 december 2010, i.e. enkele maanden voor haar arrestatie, werd opgepakt en dat hij sindsdien minstens een jaar in eenzame opsluiting zat, meent verzoekende partij dat uit de door haar neergelegde doopakte blijkt dat de informatie, en meer bepaald deze inzake de chronologie van de arrestatie van F., waarop verwerende partij zich baseert niet correct is.

2.2.7.2. De Raad ziet echter niet op welke manier de doopakte van verzoekende partij, waaruit louter blijkt dat zij op 4 mei 2013 werd gedoopt binnen de Perzische Kerk Kores (Nederland), van aard is de informatie in het administratief dossier omtrent het ogenblik van de arrestatie van pastoor F. – volgens twee verschillende bronnen in het administratief op 26 december 2010 – te weerleggen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.8. Verder stelt de Raad vast dat de motivering in de bestreden beslissing dat het in het licht van de vervolging van huiskerkgangsters door de Iraanse autoriteiten weinig waarschijnlijk is dat pastoor F. het enorme risico zou hebben genomen om verzoekende partij uit te nodigen in zijn huiskerk nadat zij één keer tijdens een taxirit – het was de eerste maal dat zij hem vervoerde – over de Koran en over Jezus had gediscussieerd door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.9.1. Aangaande de vastgestelde onaannemelijkheid dat F. er na zijn arrestatie in geslaagd zou zijn om een medegelovige persoonlijk van zijn arrestatie op de hoogte te brengen en hem tot vluchten aan

te zetten, oppert verzoekende partij dat door verwerende partij niet gemotiveerd wordt waarom deze verklaring onaannemelijk zou zijn. Verzoekende partij benadrukt dat haar verklaringen hierover coherent, gedetailleerd en plausibel zijn en niet in strijd zijn met algemeen gekende informatie.

2.2.9.2. De Raad stelt desbetreffend vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal hieromtrent het volgende verklaart:

“Wanneer werd pastoor F. opgepakt? 18/06/1390.

Hoe weet u dat? Het is een van de christelijke broeders die mij opbelde en het mij vertelde.

Wie belde u op? M. K.

Wat vertelde hij u juist? Hij heeft gezegd dat ze pastoor F. hebben gearresteerd en dat wij zo snel mogelijk moeten vluchten. Ik vroeg hem hoe hij dat te weten is gekomen en hij zei dat pastoor F. zelf tegen hem gezegd.

Hoe heeft F. dat kunnen zeggen? Ze hebben elkaar wss opgebeld.

Weet u hoe zij contact hebben gehad? Neen” (administratief dossier, stuk 2, gehoorverslag CGVS d.d. 13/03/2014, p. 16). De Raad acht het geenszins geloofwaardig dat pastoor F., die immers gearresteerd was in een in Iran uitermate gevoelige problematiek van huiskerken, nog contact zou hebben kunnen nemen met de medegelovige van verzoekende partij om hem van zijn arrestatie op de hoogte te brengen en hem tot vluchten aan te zetten. Daarenboven wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel dient te worden gelezen en niet als een optelling van aparte motieven die elk op zich de bestreden beslissing dragen. Voormeld motief dient dan ook te worden samen gelezen met de overige motieven die de bestreden beslissing ondersteunen.

2.2.10.1. Omtrent de vaststelling dat verzoekende partij onwetend bleek te zijn over de concrete gevolgen van F.'s arrestatie voor haar en haar entourage, betoogt verzoekende partij dat zij duidelijke en gedetailleerde informatie gaf over de feiten die het voorwerp uitmaken van haar asielaanvraag. Zij gaf details over plaatsen, data en alle omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden. Uit de door haar gegeven informatie blijkt duidelijk dat zij een gevaar loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Het loutere feit dat zij bepaalde details van gebeurtenissen na haar vlucht niet weet, volstaat volgens verzoekende partij niet om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te ondermijnen.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen die haar familieleden hebben gekend, die het rechtstreekse gevolg zouden zijn van haar problemen. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt duidelijk dat zij hieromtrent nauwelijks verdere vragen heeft gesteld aan haar neef, die nochtans getuige was van de acties van de autoriteiten (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 13/03/2014, p. 7-9; administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/04/2014, p. 15). Het zich hierover niet terdege informeren via bijvoorbeeld haar neef, bij wie zij ondergedoken leefde en met wie zij ook vanuit België nog contact onderhoudt, betreft een houding die niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.11.1. Waar verwerende partij met betrekking tot de bekering van verzoekende partij tot het protestantisme in België motiveert dat de vaststellingen dat het kerkbezoek van verzoekende partij eerder beperkt is en dat, ondanks haar bewering dat zij zich al meerdere jaren verdiept in het christendom, haar geloofskennis bijzonder beperkt is, de oprechtheid van haar beweerde bekering tot het christendom fundamenteel op de helling zetten en dat er derhalve evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij haar geloof wenst uit te dragen, stelt verzoekende partij omtrent haar kerkbezoeken dat het haar intentie niet was om zo snel mogelijk een kerk te vinden, maar wel om een kerk te vinden waar zij zich thuis voelde en geestelijk kon groeien. Zij nam dan ook haar tijd om een goede en definitieve keuze te kunnen maken. Wat betreft haar kennis omtrent het protestantisme, benadrukt verzoekende partij dat haar bekering relatief recent is. Zij heeft de tijd nog niet gehad om alle belangrijke informatie over het protestantisme onder de knie te krijgen. Bovendien heeft zij ook veel correcte informatie gegeven over het protestantisme.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij haar tijd heeft genomen om een kerk te vinden waar zij zich thuis voelde en geestelijk kon groeien teneinde haar beperkte kerkbezoek te verklaren niet kan overtuigen. Immers weet verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zelfs niet of er protestantse kerken in Antwerpen bestaan (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/04/2014, p. 3). Verder verklaart zij wegens tijdsgebrek slechts tijdens de twee maanden voorafgaand aan haar tweede gehoor op het

Commissariaat-generaal naar een – bij voorkeur Iraanstalige – kerk te hebben gezocht (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/04/2014, p. 7), terwijl zij toen reeds ongeveer 2,5 jaar in België verbleef. Uit haar verklaringen blijkt derhalve duidelijk dat zij geen ernstige pogingen heeft ondernomen om een protestantse kerk in het Antwerpse te vinden. Deze vaststelling ondermijnt de diepgang en de ernst van de door verzoekende partij beweerde protestantse geloofsovertuiging.

Waar verzoekende partij haar beperkte kennis omtrent het protestantisme tracht te vergoelijken door te stellen dat haar bekering relatief recent is, waardoor zij de tijd nog niet heeft gehad om alle belangrijke informatie over het protestantisme onder de knie te krijgen, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij voorhoudt zich al meerdere jaren te verdiepen in het christendom en dat zij reeds in 2011-2012 de overstap maakte van het katholicisme naar het protestantisme (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 13/03/2014, p. 19) en op 4 mei 2013 gedoopt werd binnen de Perzische Kerk Kores, terwijl de gehoren op het Commissariaat-generaal plaatsvonden op 13 maart 2014 en 29 april 2014. Niettemin dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet weet dat er binnen het protestantisme twee sacramenten zijn en verkeerdelijk verklaart dat er binnen het protestantisme zeven sacramenten bestaan, dat zij niet weet dat er verschillende strekkingen bestaan binnen het protestantisme, dat zij niet weet tot welke strekking binnen het protestantisme haar kerk behoorde, dat zij niet weet waarvoor “witte donderdag” en “palmzondag” staan, dat zij aanvankelijk Pasen met Kerstmis verwart en Pasen verkeerd dateert, terwijl deze feestdag slechts negen dagen voor haar tweede gehoor had plaatsgevonden, dat zij niet kan vertellen hoe Pasen religieus wordt gevierd, dat zij verscheidene parabels niet kent, dat zij niet weet wie Paulus of Herodes waren, dat zij het wonder van Kanaän niet kent, dat zij slechts weinig kan vertellen over de door Jezus ondergane beproevingen door de duivel, dat zij niet weet of Pontius Pilatus en Christus elkaar ooit hebben ontmoet en dat zij niet weet waarom Pilatus Jezus uiteindelijk liet kruisigen. De vaststelling dat verzoekende partij deze zaken niet weet, ondermijnt op ernstige wijze de oprechtheid van haar beweerde bekering tot het christendom. Het gegeven dat zij op bepaalde vragen omtrent het protestantisme wel het correcte antwoord kon geven, doet aan voorgaande vaststelling geen enkele afbreuk.

De Raad oordeelt dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar initieel voorgehouden asielaanvraag waarom verzoekende partij haar land van herkomst is ontvlucht, waaronder haar beweerde bekering in Iran, en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, en het diepgaand gebrek aan kennis van haar nieuwe geloof, de voorgehouden bekering in Europa tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen. Derhalve is de verwijzing door verzoekende partij naar de algemene situatie in Iran voor christenen, waaromtrent zij een internetartikel als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 2), niet dienend.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde

van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT